

samo za pridne člane PD Hrastnik« Boy (ali je to Bojan Kraus?).

V začetku novembra je izšla 8. številka 2. letnika informativnega biltena članov PD Onger iz Trzina Vongrčki, glasila, ki pod urednikovanjem A. Čičerova, A. Česna in M. Planko izhaja v 200 izvodih »po potrebi«. Enako kot 7. številka se tudi ta velik del ukvarja z društveno odpravo na Kilimandžaro (ki se je med tem že vrnila domov in se lahko pohvali s popolnim uspehom), deloma pa tudi z drugačnimi društvenimi dejavnostmi.

O popotniški dejavnosti, gozdnih učnih poteh, hoji in družabnostih pri popotništvu (ki ga velik del gojijo tudi gozdarji kot pobudniki za markiranje obeh evropskih pešpoti po Sloveniji) pripoveduje zadnja lanska številka Obvestil, 25. po vrsti, ciklostirana publikacija, ki jo izdajata Komisija za evropske pešpoti pri PZS in Skupnost ustanoviteljev evropskih pešpoti v Sloveniji, razmnožuje in razpošilja pa Turistična zveza Slovenije. — Kot kaže, je po otvoritvi druge evropske pešpoti skozi Slovenijo, E-7 YU z zahoda na vzhod naše deželice, postala ta pot »moderna«, saj ji je posvečenih več zapisov. Vsaj tri novice iz te publikacije (če ne še kakšna več) so zanimive za širši krog (tudi) planincev: da bo pred začetkom letošnje popotniške sezone na E-7 YU ta pot dodatno označena tudi z mednarodnimi tablicami Atlantik-Pireneji-Gardsko jezero-Slovenija, da je Evropska popotniška zveza konec lanskega leta v Belgiji sprejela sklep o ustanovitvi evropske popotniške značke, za pridobitev katere bo treba najverjetneje v najmanj dveh deželah (državah) prehoditi najmanj 300 kilometrov, in da je konec lanskega julija skupina 23 popotnikov-planincev iz Avstrije v komaj šestih dneh prehodila celoten slovenski del evropske pešpoti E-6 od Ivnika do Kastava in pri tem vsak dan premagala razdaljo približno 45 kilometrov, saj jim to pot ni šlo za najpomembnejše popotniško vodilo, da bi namreč spoznali na poti ljudi in deželo, ampak da bi v čim krajšem času prišli do cilja. Tako kot te popotnike je treba občudovati skupinico slovenskih popotnikov, ki že vrsto let dvakrat letno poskrbijo za izid ciklostiranih Obvestil o svoji dejavnosti.

M. R.

Kulturna zgodovina Matterhorna

Knjig o gori vseh gorá, o Matterhornu, je skoraj toliko kot sproženih kamnov na njegovih štirih grebenih in v njegovih štirih stenah. Letos, ko bodo proslavljali prvi pristop na ta 4477,5 metra visok vrh že stopetindvajsetič, se bo tej zbirki knjig pridružila še katera.

Cele tri leta je baselski umetnostni zgodovinar Werner Jehle zbiral vse mogoče

upodobitve te gore, najbolj znanega zaščitnega znaka Švice, ki so se ohranile. Nato je lansko poletje odprl v baselski galeriji Littmann razstavo o tej najlepši »vzpetini« Alp.

»Nedolžno to goro ne more nihče več gledati, pa naj jo gleda s kakršnimikoli očmi,« je napisal Jehle v katalogu. »Človek jo namreč gleda skupaj s tistimi, ki so jo gledali že pred dvesto leti, ki so jo slikali in fotografirali, hodili in plezali nanjo, jo opisovali in občudovali, se je bal, jo filmali in dobesedno obletavali.« Šele leta 1800, kot sklepa Jehle, so ta ostrorobi štiritočak zavestno začeli jemati resno, in sicer po Napoleonovem vojnem pohodu v Egipt. Da so leta 1988 v okviru neke reklamne akcije spravili in neposredno povezavo piramide iz Giz in piramido iz Zermatta, torej ni presenetljivo, ampak le »konsekventno«. Katalog, ki je zdaj pred nami, kaže celotno paleto, ki pride pri Matterhornu do izraza, od alpinističnega življenjskega cilja do objekta za reklamo. Besedilo, ki je deloma prevedeno v angleščino in japonščino (se že ve zakaj), je polno pojasnil, nič manj zgovorne pa niso številne ilustracije.

društvene novice

V spomin: Petra Erjavec

V teh brez snežnih zimskih dneh mineva leto dni, odkar je v hladnem popoldnevu, ki se je nagibal v večer, Petrina misel zaplavala med gorami. Njeno življenje je ugasnilo tam, kjer se je pričnela njena ljubezen do njih. Že majhna deklica

jih je občudovala; zvale so jo in prevzele, sčasoma pa je spoznala neustavljivo slo, za katero vemo samo tisti, ki jo okušamo.

Kaj je lepšega kot trenutek, ko po napornem vzponu stisne prijatelju roko in se srečaš z očmi! Tedaj ni več prostora za besede... Obstaja le še najgloblja bit, občutek svobode in zmage duha nad telesom.

Usoda je od nje zahtevala popolno zlitje z naravo, ki ga nikakor ne moremo dojeti. Spomin nanjo hranijo vrhovi Savinjskih planin, zelene trate, osamelci na viharnih pobočjih in skrito cvetje v skalnih razpokah.

Iskren pogled, nasmeh in prijaznost bomo za vedno nosili v srcih alpinisti Zgornje Savinjske doline.

Mija Štorgel